

متن پرسش

سلام علیکم سوالی داشتم راجع به رابطه مولوی و امام زمان «علیه السلام» با توجه به مطالبی که مولوی در مثنوی و دیوان شمس راجع به انسان کاملی که سلیمان زمان است و واسطه فیض می باشد بیان می کند (که اغلب آن اشعار توسط جنابعالی در جلسات و جزوات مربوطه مطرح گردیده است) آیا مولوی فقط با مقام آن انسان کامل آشنا بوده است یا در کنار آن، آن مقام را در مصداقش هم یافته است یعنی آنجائی که می گوید «ای غائب بس حاضر»، آیا به آن مقام اشاره می کند یا به شخصی که آن مقام را دارد و آیا آن شخص را مانند شیعه امام زمان «علیه السلام» می داند؟

متن پاسخ

علیکم السلام همین طور که مستحضرید عرفای واقعی به خوبی متوجه حقیقت انسان کامل هستند، زیرا غایت هر انسانی، انسان کامل است و غایت مفقود محال است همچنان که «پری روی تاب مستوری ندارد» پس مسلم به مصداق آن حقیقت در جمال انبیاء و اولیاء توجه دارند منتها بیشتر از جنبه ی باطنی به آن بزرگواران می نگرند و چندان به مدیریت آنها در مناسبات اجتماعی نظر نمی کنند و به همین جهت وقتی نظر به امیرالمؤمنین «علیه السلام» دارند عملاً همه ی اهل البیت را در جمال آن حضرت می نگرند و شواهدی که به روایات ائمه «علیهم السلام» نظر خاص دارند در سخنان و کلمات آنها زیاد به چشم می خورد. مشکل اصلی عرفای اهل سنت عدم تحقیق در روایاتی است که در رابطه با فضائل خلفا جعل شده است و بعضاً نیز مجبور به تقیه بوده اند و از طرفی طوری معارف خود را طرح می کردند که شیعه و سنی بتوانند از آن معارف استفاده ی لازم را بکنند.